1
Festival

Krajina za oknem auta rychle ubíhala a Magda nepřítomně hleděla ven na míhající se stromořadí a zlověstně šednoucí oblohu. Jako pokaždé, když učinila nějaké rozhodnutí, jakékoliv, ať už ohledně příchutě zmrzliny, barvy na vlasy nebo čehokoliv jiného, pochybovala o správnosti své volby. Kolik toho mohla dnes doma udělat? Umýt konečně okna, uklidit špajz nebo vyplet záhon… Místo toho jede s Klárou, svou o třiadvacet let mladší kolegyní z práce, a jejím přítelem Petrem na hudební festival, kde bude o generaci, ne-li o dvě, starší než všichni ostatní. Co ji to, proboha, napadlo?

A ještě se od Kláry nechala přesvědčit a koupila si nové rifle. Velikost 42. To je přesně o jednu velikost méně, než by skutečně potřebovala. A o dvě méně, než běžně nosí. Takže jsou jí tak těsné, že se v nich sotva nasoukala do auta. A také se jí zarývají do špeku na břiše. O tom, že stály tolik, co všechny její ostatní džíny dohromady, nemluvě. To je zas utracených peněz za jeden den!

„A houby, furt sedět doma jak pecka!“ napomenula nahlas sama sebe.

„Zase se v duchu hádáš sama se sebou, viď,“ prohodila Klára se smíchem směrem k zadnímu sedadlu.

„No jo, jako bys mě neznala,“ odpověděla Magda podrážděně. Hned se nepřesvědčivě zasmála, aby nevypadala nevděčně, když už ji Klára a Petr vzali s sebou.

Čím to, že se poslední dobou nedokáže pořádně pro nic nadchnout? Buď je otrávená stereotypem, který ji ubíjí, nebo se cítí provinile, že

ze stereotypu vyskočila, a tím jako by se dopouštěla něčeho nepatřičného. Nejspíš to je ještě pozůstatek z nedávno ukončeného manželství, kdy jí bylo neustále opakováno, jak je nemožná manželka, nemožná matka, nemožná cokoliv. Každá malá radost se jí vždy několikanásobně vymstila, což z ní časem téměř vymýtilo schopnost se vůbec z něčeho nebo na něco těšit.

Zatřásla hlavou, aby vyhnala nevítané vzpomínky, a pokusila se nasát pozitivní náladu z mladého páru před sebou.

Petra, vysokého a hubeného mladíka s pečlivě rozcuchaným účesem, oděného ve značkovém oblečení podle posledních trendů, dnes viděla Magda poprvé. Už o něm však z Klářina vyprávění věděla následující: Chodí s Klárou necelé tři měsíce, je mu šestadvacet let, má modré oči, pracuje jako řidič zásilkové služby, skoro nikdy nepije alkohol a vůbec, ale vůbec nežárlí, přestože ho Klára často a ráda provokuje řečmi o jiných mužích. Magda tuto Petrovu vlastnost shledávala jednoznačně kladnou, protože sama byla sedmadvacet let vdaná za chlapa, který žárlil na všechny a na všechno. Jinak na ni Petr dělal hlavně dojem, že je silně pod pantoflem. Za celou cestu neřekl ani slovo, pokud nepočítáme občasné zamručení na souhlas. Souhlasil se vším, co Klára řekla.

Byli na místě. Klára vyskočila z auta a rozhlížela se po provizorním parkovišti, z jakého úhlu by bylo nejlépe se vyfotit. Široce se při tom rozháněla selfie tyčí, o kterémžto vynálezu Magda do té doby jen slýchala od svých dvou dcer.

Magda se opřela o auto a sklíčeně čekala, co bude. Vzduch byl teplý a těžký jako v prádelně. Okamžitě se jí lehce orosily brýle. S povzdechem je otřela do spodního lemu trika a začala v kabelce hledat cigarety a zapalovač.

Petr zkontroloval čas na náramkových hodinkách, které působily na jeho hubeném zápěstí nepřiměřeně masivně, a s přehnaným entusiasmem začal vybalovat věci z kufru vozu.

„Taky jsi mohl zaparkovat blíž ke vstupu," snížila Klára jeho nadšení. „Magdi, máš s sebou, doufám, holínky? Začíná pršet," dodala s pohledem na stahující se mračna.

„Holínky? Jako holínky, co se nosej do lesa na houby?"

„Jo, třeba ty. Nebo žabky aspoň," řekla Klára a vytáhla z tašky zářivě žluté gumáky s fialovými puntíky, které ladily s její kabelkou.

Klára si vůbec libovala v sytých barvách, výrazných a třpytivých doplňcích a vysokých podpatcích. Už sama o sobě byla k nepřehlédnutí. Měřila o dobrých patnáct centimetrů víc než Magda, měla také spíše plnější postavu, s výraznými ženskými křivkami, dlouhé jantarově zlaté vlasy, pikantně zvednutý nosík a nádherný úsměv s dolíčky. Ke svému vzezření měla poněkud překvapivě hluboký a lehce zastřený hlas, který se jí zvedl o oktávu výš vždy, když mluvila anglicky. Nebyla to žádná vyžle, ale na rozdíl od Magdy si své obliny hýčkala a zdůrazňovala je, takže si na nezájem opačného pohlaví rozhodně nemohla stěžovat. Dokonce si ho užívala plnými doušky. Energie a smyslnost z ní sálaly jako ze sopky. Živel, chtělo by se říct. Nebo ještě spíš oheň.

„Tak to teda nemám! Ještě mi řekneš, že jsem si měla vzít bačkory, ne?“ odpověděla Magda a upřela oči na své plátěné baleríny pomalu tmavnoucí vlhkem z trávy. Její pochyby stran dnešního výletu ještě o kousek vzrostly. Na tohle už je přece jen stará. Má ráda své pohodlí. A teplo. A sucho. Ale na druhou stranu se v tomhle počasí alespoň nespálí na slunci. Její kůže totiž zřejmě měla původně patřit nějaké skandinávské ženě, ale někde se to pomotalo.

A vůbec, lístky jsou zaplacené. A jestli něco nesnáší, je to plýtvání!

Pohlédla do okénka auta jako do zrcadla, aby zkontrolovala, že je vše, kde má být. Z odrazu ve skle na ni hleděla šestačtyřicetiletá unavená žena střední výšky i postavy, s mléčně bílou pletí, modrýma obrýlenýma očima, kolem nichž se rýsoval vějířek vrásek od smíchu a na čele hluboká brázda od starostí. Světle kaštanové vlasy jí krepatě a trčivě spadaly na ramena. Měly bohužel sklon při sebemenším zvýšení vlhkosti vzduchu státi se nepoddajným roštím.

Narazila si slamák, jímž hodlala zamaskovat rozježenou kštici a který byl také jedinou věcí, jež se jí hned vybavila při slovech hudební festival, a připravila si do ruky vstupenku. Měla jen mlhavou představu o tom, co ji za plotem čeká, jelikož nikdy na žádném festivalu nebyla. V osmnácti povila první dceru, o dva roky později druhou a od té doby byla matkou a manželkou na plný úvazek, přičemž slovo *úvazek* je výraz v pravdě výstižný.

Fantazie jí předkládala jednu představu za druhou ohledně dění za oponou. Jak by řekla její matka, jakých zvěrstev a nepřístojností dnes asi bude svědkem? Představila si matčin výraz, kdyby věděla, kam se dnes Magda vypravila. Pousmála se, připadala si najednou rebelsky. Zá-

roveň ji však jímala čím dál větší nejistota a nervozita. Ale i zvědavost. Jako malé dítě jedoucí poprvé na tábor. Snažila se nedat na sobě nic znát a tvářit se, pokud možno, nonšalantně a uvolněně. Pro posílení kýženého efektu si zapálila a začala lačně šlukovat.

Petrovi se konečně podařilo napěchovat vše potřebné do objemného batohu a nebylo už proč otálet s odchodem. Magda trochu neochotně típla nedokouřenou cigaretu a s šimravým pocitem v podbřišku se vydala za svými společníky.

Blížili se ke vstupu, který byl zatarasen hlídačem, velikým holohlavým golemem s rozsáhlým tetováním na obou pažích a jistě i všude jinde pod oblečením. Poněkud rozplizlé tvary a neostré barvy dávaly tušit, že kérka vznikla v době, než jeho bicepsy nabyly nynějších monstrózních rozměrů. Přesně takhle to dopadlo s Magdinou malou černou vlaštovičkou, kterou si nechala zvěčnit na zadek v sedmnácti letech. Teď je z ní šedivé rogalo.

Hlídač jí připevnil na ruku neonově žlutý papírový náramek a s kamennou tváří jí gestem naznačil, aby předložila kabelku k nahlédnutí. Zkušeně v ní zalovil a bez rozpaků vyhodil do odpadkového koše její chleba s paštikou. Poté ještě jednou zašmátral a vytáhl umolousaný bavlněný kapesník. Lekl se, jadrně zaklel a štítivě ho upustil na zem do kaluže. Magda ho hbitě a pečlivě zašlapala ještě hlouběji do bláta a majestátně vstoupila do víru dění za Klárou a Petrem. Co na tom, že za sebou slyšela nakvašené brblání? Nebude si kazit den! Zaslechla slovo *rašple*. Pán bude asi zedník, pomyslela si.

Skoro až čekala, že se po překonání takové vstupní procedury ocitne v nějakém setmělém dějišti všemožných nezákonných nebo alespoň kontroverzních aktivit, a byla trochu zklamaná, že se tak nestalo. Dokonce ani nic nenasvědčovalo tomu, že by se zde mělo dít něco divokého později.

Festival se odehrával na louce nedaleko malého remízku a podle Magdina názoru by to nepochybně bylo krásné místo nebýt právě toho festivalu. Prostor vyhrazený pro návštěvníky byl obehnán vysokým plotem z neprodyšné modré plachty, aby bylo zabráněno nežádoucím pohledům neplativších kolemjdoucích. Vzhledem k volbě lokality to mohli být buď řidiči kombajnu, nebo traktoristé.

Před ohrazením stály po celém vnitřním obvodu malé prodejní přístřešky se vším možným, nejčastěji občerstvením. V drtivé většině se to-

čilo pivo, limonády a cider. Dále bylo k dostání kdeco od langošů a pizzy, přes raw výrobky, ať je to cokoliv, čínské nudle, grilované prase až po pražené kobylky a červy. Nechybělo několik stánků se šperky, šátky a doplňky velmi specifického stylu, stánky s tričky nesoucími loga kapel nebo celé události, stánky, kde vás vyfotili v plakátu s vyříznutými hlavami, jakože jste člen některé účinkující hudební skupiny, stánky, kde vás zase pomalovali nebo potetovali, stánky, kde jste mohli něco vysoutěžit a taky jeden, kde se nudilo několik zdravotníků.

Ve vzduchu začínal být cítit ozón, jehož vůně se mísila s mnohými odéry z jídla ze stánků a lehkým buketem vlhnoucího sena odkudsi z dálky. Sečteno a podtrženo to Magdě připomínalo něco mezi koncertem a venkovskou poutí.

Jakmile se trochu zorientovala, zamířila k výčepu s pivem. Jedno si objednala a zapálila si další cigaretu, aby si ukrátila čekání a zaměstnala třesoucí se ruce. Očima stále nervózně těkala směrem, kde stáli Petr s Klárou, aby je náhodou, nedej bože, neztratila. Klára se už mezitím stihla seznámit se skupinkou svých vrstevníků a nyní s nimi zaníceně probírala a hodnotila program. Kdepak Klára…

Netvař se tak poděšeně, napomínala se Magda v duchu. Nehrb se. Usměj se trochu. Takhle ne, tváříš se jak úchyl! Toporně přešlapovala, kouřila a rozhlížela se po lidech okolo, jako kdyby hledala nápovědu, co si počít.

Když jí mladá hosteska podala plastový kelímek s pivem, objala ho dlaněmi jako záchranné lano a nedočkavě zabořila nos do bílé pěny. Rychle si otřela obličej a přesunula se zpět ke svým průvodcům. Připadala si trochu trapně, ale zase ne tolik, aby se osmělila vzdálit se a podniknout něco na vlastní pěst.

Byla sobota 1. července, takže se to tu hemžilo hlavně studenty, jimž včera skončila školní docházka. Vše plynulo uvolněným tempem a mrholení očividně vůbec nikomu nevadilo. Smějící se dívky a chlapci posedávali na dekách na mokré trávě, procházeli se podél stánků nebo stáli v hloučcích a pokyvovali hlavami do rytmu hudby.

Magda už už málem navrhla, že by si také mohli sednout na deku, ale představa, jak se snaží v těsných džínách posadit, což teprve následně zase vstát, jí nakonec zabránila se o tento svůj nápad podělit. Kývání hlavou se zdálo být méně riskantní. Začala tedy neohrabaně trhat hlavou dopředu a dozadu s pohledem stále přilepeným na mládeži, kterou

si vybrala za předlohu. Po chvíli jí ale začala nepříjemně trnout šíje, vybryndala si půlku piva, a navíc si připadala jako slepice. Jen zakvokat.

Viděla též několik maminek s kočárky a napadlo ji, jak se vše změnilo od doby, kdy sama byla na jejich místě. Skoro jim záviděla, že mohou prostě stát a houpat miminko a nevypadat úplně ztraceně jako ona.

Pod pódiem prozatím postávalo pouze několik řídce rozmístěných skupinek skalních fanoušků, jež se s plastovými půllitry v rukou, většinou nad hlavou, kolébaly a zpěvem povzbuzovali svého oblíbeného interpreta. Bylo ale jasné, že hlavní hvězdy budou vystupovat až v pozdějších hodinách, protože většina návštěvníků si snažících se hudebníků vůbec nevšímala a brala je pouze jako dočasnou hudební kulisu.

Podle rozmanitých outfitů se dalo celkem snadno odhadnout, jaký hudební žánr nebo životní styl je jejich nositeli nejbližší. To však platilo hlavně pro mužskou část obecenstva, jelikož, jak Magda vypozorovala, opravdu měly téměř všechny dívky a ženy na nohou holínky a riflové pidikraťásky. Byla to hotová přehlídka pestrých gumáků a nahých stehen ve všech velikostech. Nikdo jí neřekl, že se sem může v holínkách! Přitom na chatě jsou jich spousty a zbytečně tam leží ladem a puchří.

Vtom si vzpomněla na svou další kolegyni Helenu. Až jí to bude v pondělí vyprávět, nebude jí ani věřit. Takového materiálu pro její břitký ostrovtip. Obzvlášť šťavnatým soustem se zdála být nedaleko se nacházející osoba. Dle bližšího zkoumání se jednalo spíše o muže než ženu, tančícího bosky v kaluži, evidentně na úplně jinou hudbu, než hrála. Na vodítku měl ten podivín uvázaného psa. Psík byl malý, umolousaný a plyšový. Magda si pejskaře se zájmem prohlížela a usoudila, že ona možná nebude až tak úplně za exota.

Otočila se na Kláru, aby jí chlapíka ukázala. Klára ale byla zabrána do hovoru, takže Magda zase zaklapla ústa a dál přešlapovala na místě. Mohla by někomu zavolat, aby si zkrátila chvíli. Třeba Heleně. Ale v tom kraválu by nejspíš stejně nic neslyšela.

Hltavě upíjela z kelímku v naději, že pivo dostatečně otupí její smysly a zklidní nervy, aby to tu dnes přežila. Že si to i užije, v to se neodvažovala ani doufat.

Mžilo a ona cítila, jak jí navlhlé oblečení lne k tělu a vlasy k hlavě. Baleríny a spodní konce nohavic se také už nasákly a ztmavly a nepříjemně jí studily do nohou. Jedinou chabou útěchou bylo, že budou mokří i všichni ostatní, takže se to schová.

Jenže mokrá dvacítka je přece jen něco jiného než mokrá šestačtyřicítka. Jak by jí teď bylo blaze doma na gauči! Ale těch večerů, co na něm strávila, a přála si být někde jinde! Těch večerů, co promrhala doma a život jí utíkal před očima! Tohle je přece život!

Je tohle opravdu ten život? Vždyť co je špatného na dvojce červeného u seriálu nebo s dobrou knížkou? Zprostředkované zážitky! Nic víc! Ale přece jen, nikdy se nekoupala nahá ve fontáně, nikdy nevysklila ve vzteku okno, nikdy nevylezla na komín… Ale aspoň se nemá za co stydět. Ale ani na co vzpomínat. Teď co je lepší?

Klára dokončila rozhovor, otočila se na Magdu a chvíli ustaraně sledovala, jak se v její tváři střídají komické, nesouhlasné a odhodlané grimasy.

„Jdeme na panáka," rozhodla při pohledu na Magdin podivný výraz a vytrhla ji tak z vnitřního monologu.

Petr vystál frontu a dle Klářiných pokynů jim objednal po kalíšku slivovice, protože „ta kudy teče, tudy léčí, ha ha ha" hlaholil bodře, když jim je podával.

„Maršál Malinovskij!" pronesla Klára a kopla do sebe pálenku. Ne že by tušila, kdo to byl. Filmové hlášky k ní prostě patřily stejně neodmyslitelně jako pestré barvy a hluboký výstřih.

Slivovice byla předražená, nepříliš chutná, ale o to silnější. Jestli kdy měla Magda strach, že tady nastydne, po tomhle to rozhodně nehrozilo. Neexistuje mikroorganismus, který by v téhle parodii na destilát mohl přežít. To samé ostatně platilo i o zábranách a obavách, které byly nemilosrdně spláchnuty.

Vše se rázem zdálo méně děsivé a méně studené. A po dalším panáku jí bylo dokonce i docela fajn… a teplo… Otravné studené mrholení se změnilo v osvěžující deštík, hudba získala na melodičnosti, lidi na sympatičnosti a Magda na přitažlivosti. Tedy alespoň si to myslela. Nakonec to přece jen nebude úplný propadák. Ještě chvilku trvalo, než se alkohol plně vstřebal a odrolil poslední zbytky ostýchavosti. Kluzkým krokem se vmísili mezi ostatní návštěvníky a Magda cítila, jak ji atmosféra festivalu prostupuje a pohlcuje.

O dvě hodiny později, po pěti pivech a jednom pokusu pozřít pražený švába, už Magda i s Klárou a Petrem křepčila v kotli pod pódiem. Zpívala s davem jednoduchý refrén a skákala a mávala rukama nad hlavou. V duchu si pochvalovala dnešní rozhodnutí vzít si na sebe tu pev-

nou tělovou podprsenku se širokými ramínky. Je sice vzezření absolutně antisexuálního, ale prsa v ní i při skákání do rytmu drží jako přibitá.

Smála se a přiťukávala si s nějakou mladou dívčinou kelímkem o kelímek. Házela hlavou ze strany na stranu, až jí z mokrých vlasů odlétávaly kapičky vody na všechny strany. Slamák už byl dávno rozšlapán neznámo kde v blátě.

Její nálada právě dosáhla nejvyššího bodu rozvernosti, když se jí o záda opřelo něco těžkého, až málem na kluzké zemi ztratila rovnováhu. Chtěla se ohlédnout, ale cizí ruce se jí ovinuly okolo pasu. Podle tíhy a charakteru pohybů se dalo odhadnout, že je dotěra značně upraven širokou nabídkou alkoholických nápojů. Tohle bylo i na rozskotačenou Magdu moc. Bezradně se snažila vysmeknout ze sevření a přemýšlela, jak neviděnému nápadníkovi kulantně naznačit, aby odprejsknul.

„Vysmahni, obšourníku!“ ozvalo se náhle. Klára zkušeně „odšťouchla“ ožralu jednou ze svých mnoha oblin, popadla Magdu za ruku a odtáhla ji asi tři metry stranou. Magda se ohlédla a spatřila, kterak se její seladon zmateně potácí mezi ostatními účastníky. Pomyslela si, že sem tedy pouští pěknou lůzu. Měli by u vstupu provádět nějakou selekci, aby tu podobní úchyláci neobtěžovali spořádané občany, mezi které se ona tedy rozhodně řadí. Ale je vidět, že ještě nepatří do starého železa, když je o ni zájem. Ani za nic by to nepřiznala, ale trochu jí to zalichotilo.

Stmívalo se, stále drobně, avšak soustavně pršelo a vše bylo lesklé a kluzké deštěm. Návštěvníkům vyhrazená travnatá plocha se změnila v blátivé brouzdaliště plné odhozených kelímků a obalů od občerstvení. Už to téměř vůbec nepřipomínalo koncert a pouť, nýbrž výlov rybníka.

Z pódia zářily barevné reflektory a vytvářely psychedelické světelné obrazce. Osvětlené stánky se pomalu slévaly v jednu horizontálně vlnící se zářivou čáru. Kalhoty nasáklé vodou Magdu táhly čím dál víc k zemi a baleríny už ani nebyly pod nánosem vší té špíny vidět, pokud je vůbec ještě měla na nohou.

Déšť padá. Bláto se klouže. Postavy tančí. Světla blikají. Stánky se kymácí. Hudba. Smích. Mokro. Zima. Světla. Tma. Kravál. Světla. Tma. Zima…

Cítila, že fyzické možnosti jejího těla jsou vyčerpány. Měla toho plné kecky. Doslova.

„Chce se mi spát!“ hulákala na Kláru.

„Támhle jsou tojtojky!“ odvětila Klára.

„Né, říkám, že se mi chce spát, jsem unavená.“

„Jo aha. Tak se jdi natáhnout do auta, konec je až za tři hodiny,“ navrhla Klára a Magdu ten návrh přímo nadchl. Teplo, sucho a klid v autě představovaly v tuto chvíli něco tak svůdného, že bez váhání vyrazila za Petrem.

Petr se toužebně zadíval na pódium, nešťastně na Magdu a poslušně na Kláru a vyrazil neohleduplnou rychlostí směrem k východu a parkovišti. Magda za ním cupitala, zem se smekala a houpala a její oči už se chtěly zavřít.

Na parkovišti Petr odemkl auto, počkal, až Magda zaleze dovnitř, a spěšně zabrebentil několik zcela zbytečných informací, jako například, že igelitové sáčky jsou v přihrádce spolujezdce, lahev s vodou v kufru a že má auto automatický zámek. Magda kývala hlavou na znamení, že je srozuměna, a nemohla se dočkat, až osiří a svlékne se.

Petr za ní zamkl a chvatně odčvachtal. Magda počkala, až bude bezpečně z dohledu a zahájila nerovný boj s mokrým šatstvem, ztížený ještě uzavřeným prostorem auta.

Nové přiléhavé rifle se vlivem vlhka zřejmě vrostly do kůže a nehodlaly se své hostitelky vzdát bez boje. Magda tahala, rvala, kopala a klela, ale džínsy jako by měly z rubu háčky, držely se sveřepě jejího těla. Když konečně, na pokraji nervového i fyzického zhroucení, odloupla poslední zbytek látky od nártu, nedalo se už o suchu v autě vůbec mluvit.

Zahodila kalhoty, to dílo ďáblovo, nyní splihlé a naruby, pod sedadlo, zuřivě ze sebe stáhla tričko a schoulila se pod reflexní vestu. Déšť tiše ševelil o střechu auta. Šššššššššš.

Magda usnula.

Najednou ji cosi vytrhlo ze spánku. Nějaký hluk, vzdálená rána.

Spala hodinu nebo minutu? Z dálky slyšela hudbu, ale nebyla schopna poznat, jestli to je nebo není ta samá skupina, co hrála, když si šla lehnout. Mrholení bylo vystřídáno regulérním deštěm. Malé kapičky se změnily v těžké vodní projektily a mezi mračny sem tam zasvítil blesk. To, co ji vzbudilo, byl tedy nejspíš hrom.

Kde je teď asi Klára s Petrem? To tancujou v dešti? A kapely taky hrajou v dešti a v bouřce?

Z rozjímání ji vyrušily vypité drinky, které o sobě dávaly vědět. Magda chtě nechtě musela uznat, že bude nucena opustit pracně vy-